

ТЭКСТ ДЛЯ ВОДГУКУ

* * *

Каму Памір, каму Ай-Петры,
Каму Чымган, Эльбрус, Казбек...
А мне? А мне лясныя нетры
Ва ўладу дадзены навек.
Вяршыню горную, сіваю
Мне не зраўняць з вяршыняй іх,
Ды я, паверце, не крыўдую,
Люблю свой лес ад дзён даўных.
У ім жа кожная бярозка
Зялёным хваліцца плашчом.
Зірну на сосны – гэта войска
Стаіць як след, плячо ў плячо.
Калі ж я на яліны гляну,
Успомню, як гадаў малы,—
Шырока, быццам тыя пані,
Параспушчалі падалы.
А строй дубоў – нібы дзорцы
Свае вартуюць рубяжы,
А абамшэлыя азёрыцы,
А выспы, выгары, лаўжы...
Тут дрэвы, хмыз, трава густая,
Усё, як ёсць, адна сям'я.
З іх кожнае – спрадвеку мае
Сваё выключнае імя.
Іду...
Куды пагляд ні кіну –
Высозны, меднастволы бор,
Здаецца мне – яго вяршыні
Вышэй за ўсё, і нават гор.

Пятрусь Броўка
1967